

Об'єднаймо зусилля

ПРО ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ТВОРЧОЇ СПІВДРУЖНОСТІ МЕДИЧНОГО І ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

У вирішенні питань прискорення науково-технічного прогресу велику роль повинне відігравати співробітництво між науковцями медичного та політехнічного інститутів. Кафедра, на якій я працюю, наприклад, вже має досвід плідних контактів медицини і обчислювальної техніки: протягом багатьох років ведуться наукові дослідження згідно з спільно розробленим планом наукової співдружності.

Значну особисту допомогу надають нам у поширенні знань з кібернетики, обчислювальної техніки, математики працівники кафедри автоматизації проектування. Завдяки цьому розроблено і подано сім заявок на винаходи, одержано три авторських свідоцтва, опубліковано ряд спільних наукових праць, видані спільні методичні рекомендації, готуються до друку дві монографії.

Все це результат не одного місяця і року. Ось чому, вважаємо, залучати до спільної наукової роботи студентів — медиків і політехніків потрібно, починаючи з молодших курсів, коли у них читається предмет «медична фізика» (маю на увазі наш вуз).

Звичайно, добре було б мати в місті студентський клуб з кімнатами для проведення конференцій, дискусій. Це допомогло б у формуванні майбутніх науковців ще з студентської лави. Але поки що це лише бажана пропозиція.

Розвиток ініціативи в студентській науковій діяльності має вагомий значення. Досягти ж цього можливо тоді, коли студенти будуть в лабораторіях самостійно виконувати наукові завдання з виходом у практику, в даному разі практику охорони здоров'я. Тоді і підхід до виконання таких завдань стане справ-

ді серйозним, і студентська наука не буде формальною.

Асистент, доцент, професор повинен керувати науковою роботою декількох студентів протягом усього навчання в інституті і навіть після його закінчення. Роботу оцінювати за конкретними результатами — кількість опублікованих статей, поданих рацпропозицій, здійснених винаходів, віддача од них тощо. Наші студенти мають таку змогу, їм лише потрібно допомагати, їх лише потрібно цілеспрямовувати.

На жаль, у нашому інституті кафедри ще недостатньо забезпечені новітньою апаратурою, яка б відповідала сучасному рівню наукових досліджень. А це гальмує розвиток студентської науки. Чому б не використовувати співдружність двох наших вузів у цьому напрямку? Зокрема, для налагодження чи ремонту тих апаратів і пристроїв, які стоять без дії в ряді лабораторій кафедр медичного інституту і не використовуються для наукових розробок. Це було б непоганою практикою і для майбутніх інженерів.

Уклавши договір про наукову співдружність, взаємовигідно багато що можна зробити. Для цього потрібні лише ініціатива і зацікавленість.

До речі, на кафедрі автоматизації проектування уже є досвід по розробці комп'ютерних елементів, датчиків, які використовуються в медицині. Варто цим зацікавитися і нашим початкуючим науковцям.

Звичайно, для цього потрібно мати, крім бажання, ще й знання з фізики, електроніки, математики. І тут теж бачиться поле діяльності для політехніків.

А як вважаєте ви, колеги з політехнічного?

Б. МАЗОРЧУК,
доцент медінституту.

КРАЩІ ВІНАХІДНИКИ РОКУ

Підбито підсумки традиційного щорічного творчого змагання науковців інституту. У конкурсі «Кращий винахідник 1986 року» перше місце присуджене В. П. Кожем'яку, друге — В. Г. Красиленку, третє — О. П. Стахову.

У конкурсі «Краща кафедра по постановці винахідницької роботи»

місце розподілилися так: перше — колектив кафедри машинної графіки, друге — автоматизації проектування, третє — обчислювальної техніки.

Визначено і кращих студентів — винахідників. Ними стали: О. Колесницький (перше місце), С. Чепорнюк (друге) і С. Павлов (третє).

ПРИСЯГА

Присягаю родным небесам,
Каждой тропке, где бегал я сам,
Стройной девочке, как тополинка,
Каждой веточке, каждой былинке,
Дед в письме написал напрямую:
«Ты учи весь устав наизусть,
Дом родной по тебе тоскует...»
не грустите, я скоро вернусь.
До утра я стою на часах.
Для меня вы — как ориентиры.
Знаю: мать и все люди земли
Засыпают с мечтою о мире.
Присягаю участникам битв,
Ихней стойкости, дружбе солдатской,
Обелискам и вечным огням,
Тишине над могилою братской.
Присягаю родным небесам,
Рекам, рощам и нивам бескрайним,
Мирным селам и городам.
Милой Родине я присягаю!

Л. КУЦЕВАЛОВА,
мать студента, призванного в армию.

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

Виходить раз на тиждень

№ 7 (248)

П'ятниця, 20 лютого 1987 року.

Ціна 1 коп.

23 ЛЮТОГО—ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ

І ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ

СВЯТО КОЖНОЇ СІМ'Ї

ІНТЕРВ'Ю З ГОЛОВОЮ ІНСТИТУТСЬКОЇ РАДИ ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ, ПРАЦІ І ЗБРОЙНИХ СИЛ В. М. ГОВОРОВИМ

— Віталію Миколайовичу, 23 лютого — День Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Що ви хотіли б сказати напередодні цього свята?

Насамперед те, що воно у нас стало святом кожної сім'ї і кожна сім'я відзначає його по-своєму. А всі ветерани в цей день, крім того, неодмінно візьмуть участь в урочистих засіданнях, зборах, зустрічах, які вже повсюдно ста-

ли традиційними. Що ж стосується загальноінститутських заходів, то підготовлений спеціальний наказ, яким буде відзначено тих ветеранів війни і Збройних Сил, котрі найактивніше

проявили себе в праці і виховній роботі. В цьому наказі багато прізвищ — ветерани не тільки не старіють душою, а й служать прикладом сумління на своїх робочих місцях.

Як голова ради ветеранів, я хотів би у першу чергу назвати активістів військово-патріотичного виховання А. М. Банникова, М. В. Архипова, Д. О. Юдіна. (Закінч. на 2-й стор.)

Відмінними успіхами у бойовій і політичній підготовці зустрічають свято військовиків Н-ської частини Червонопрапорного Прикарпатського військового округу і артилеристи прославленої мотострілецької Самаро - Ульяновської, Бердичівської Залізної ордена Жовтневої революції, тричі Червонопрапорної, орденів Суворова і Богдана Хмельницького дивізії.

На щоденних заняттях і тренуваннях, у класах і на тренажерах, вогневих позиціях і полігонах удосконалюють свою бойову майстерність, продовжуючи славі традиції своїх батьків і дідів-фронтовиків. Фото В. Песляка (РАТАУ)

ВНОСЯТЬСЯ ПРОПОЗИЦІЇ

ДЛЯ ОБГОВОРЕННЯ НА ПАРТІЙНО-ГОСПОДАРСЬКОМУ АКТИВІ ІНСТИТУТУ

Партійним, усім громадським організаціям факультетів спрямувати зусилля на здійснення психологічного перелому у свідомості викладачів, студентів, співробітників інституту про неминучість перебудови нашої роботи.

Значно підвищити вимогливість викладачів до самих себе, до якості проведення занять, організації і керівництва самостійною роботою студентів. Студент повинен знайти у викладачів помічників, порадників, наставників, а не няньку.

Підвищити вимогливість до студентів, до оцінки їхніх знань. Рішуче позбавлятися від небажаючих вчитися чи не готових до роботи у вузі.

Щорічно проводити опитування студентів про якість занять. Створювати компетентні комісії для визначення відповідності посаді тих викладачів, котрі отримали негативну оцінку більше ніж у половини студентів. Не переобирати таких викладачів на новий строк.

Для ряду дисциплін (фізика, математика, нарисна геометрія, суспільні нау-

ки і т. п.) планувати лекції по одній дисципліні на всіх факультетах в один і той же час. Дозволить студентам відвідувати будь-яку лекцію за вибором.

Для виключення «лотерейного ефекту» в екзаменаційні білети включати 5-6 питань, а відповіді вимагати лише на 3-4 за вибором студента.

Значно поліпшити постановку і зміст лабораторних робіт з ряду дисциплін, провести опит студентів і врахувати їхні побажання.

Припинити гонку будь-якою ціною за «валовими показниками»: процент успішності, процент відсіву, процент одержання наукових ступенів і т. д.

Довести питому вагу госпдогоспної тематики хоча б до рівня провідних вузів України (КПІ, XII), тобто знизити її у 1,3 — 1,5 разів. Збільшувати треба у 3-4 рази віддачу наукових досліджень — реальний економічний ефект, серййне виробництво тощо.

Постійно створювати в інституті «культу» знань, навчання всіма можливими шляхами. Підкорити всю діяльність інституту інтере-

сам учбового процесу. Піднімати з допомогою моральних і матеріальних стимулів престиж педагога, хай то буде професор, доцент чи асистент. Не кожен доктор наук, а тим більше кандидат — хороший педагог.

Приймати на вечірній і заочний факультети тільки осіб, які працюють строго по спеціальності. Таким студентам можна значно скоротити з ряду дисциплін лабораторні роботи, інакше організувати курсове проектування і т. д. Нині на цих факультетах, особливо на вечірньому, учбовий процес практично повторює процес на стаціонарі, тільки в зменшеному і погіршеному варіанті.

Випускаючим кафедрам спільно з підприємствами розробити спеціальні тести або анкети, котрі давали б можливість оцінити кінцевий результат нашої

роботи — якість підготовки спеціалістів.

Факультативні дисципліни повинні бути факультативними (вільне відвідування занять, складання заліків за бажанням).

Кожна кафедра, кожен студент повинні прийняти думкою, що самостійна робота студента зараз — це головний вид його діяльності, це його обов'язок і організована робота.

Для оперативного і ефективного управління факультетом декану факультету повинне бути надане право хоча б заохочувати чи карати студентів своєю владою.

У відповідності з проектом Закону про державне підприємство вести вибори керівників інституту (ректора, проректорів) на зборах представників трудових колективів.

Ю. КАРПОВ,
проректор по учбовій частині.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Редакція просить викладачів, співробітників і студентів інституту внести свої зауваження і визначити свою думку з приводу опублікованих пропозицій, котрі — підкреслюємо — не є безспірними. Ваші зауваження шліть редакції газети чи партійно-господарському активу інституту, який відбудеться найближчим часом.

СВЯТО КОЖНОЇ СІМ'Ї

(Поч. на 1-й стор.)

Д. І. Голова, Г. В. Горшечникова, З. Я. Грозного, Л. О. Зотова, О. Ф. Зубкова, І. Т. Корольова, О. В. Кравцова, І. В. Кузьміна, М. С. Макаренка, В. Т. Маликова, Д. Б. Налбандяна, М. Ф. Новокрещенова, М. М. Павленка, В. П. Омельянука, А. О. Пермінова, Г. І. Плахотинська, П. І. Романюка, В. І. Салімовського, О. П. Скнара, Д. М. Соболя, В. Я. Суміна, В. І. Чернія, В. С. Крижановського. Всі вони мають спільну рису, якою гордяться, яка перевірена життям і без якої не може бути справжнього патріота, це любов до Батьківщини. Гілки поети можуть утверджувати, що ця любов спадкова. Насправді ж, її треба виховувати й плекати, як дорогий фундамент, на якому неодмінно зростають найкращі якості радянського громадянства. Цим самовіддано й наполегливо займаються всі ветерани, а найбільше ті, котрих я назвав вище.

— В практиці військово-патріотичного виховання нашого інституту вже склалися якісь традиції?

— Буде правильнішим відповісти — складалися... Десять років це був предмет мого постійного партійного доручення. Намічали широкі плани, розгортали масу цікавих починань, але внаслідок того, що багато відповідальних товаришів, од яких залежить доля військово-патріотичного виховання, рожево переконані, що любов до Батьківщини всмоктуються з молоком матері і цього досить, ми дуже втратили. Скажімо, в комітеті комсомолу і на факультетах вдалося знайти людей, які займалися патріотичним вихованням по-справжньому. Підкреслюю — на всіх факультетах, крім інженерно-будівельного й радіотехнічного, де відповідальних завше намагалися призначити з числа безвідповідальних, або й взагалі «відхреститися» від цього діла.

І все-таки досвід є. Доброго слова заслуговує виховна діяльність Г. М. Шульмана з енергетичного факультету, Б. С. Бугорського з факультету автоматів й мікроелектроніки, В. С. Савицького з машинобудівного факультету. Цікаві зустрічі з ветеранами родів військ в ленінградських гуртожитках, тематичні вогники в молодіжних клубах — і все це з такими методологічними знахідками,

котрі привчають учасників до думки, що невдовзі й самим доведеться влаштувати подібні вечори.

Винахідливо, з ентузіазмом, різнопланово веде військово-патріотичну роботу кафедра російської мови й літератури (завкафедрою В. С. Степанов, відповідальний за військово-патріотичне виховання В. А. Солищев). Гадаю, наприклад, що вечір патріотичної пісні, заштовтаний кафедрою на честь Дня Перемоги, запам'ятався надовго не тільки ветеранам війни і Збройних Сил, а й кожному, хто був на цьому присутній.

Зароджувалась у нас приємна традиція випускати спеціальні курсові фотостінгазети на патріотичну тему. Проводили навіть курси цих газет, семінари по вивченню досвіду країн, відзначали й нагороджували переможців. Аби надати системності військово-патріотичному вихованню, були розроблені методики конференцій по вивченню тих військових праць В. І. Леніна, котрих немає в навчальних програмах. Одне слово, ініціативні й бажання вистачало. І все-таки ветерани війни і Збройних Сил, не зважаючи на твердість духу і життєвий гарт, інколи теж потребують і керівництва і підтримки. Тим часом, в звітній доповіді на останніх партійних зборах інституту про нашу роботу не сказано й півслова, ідеологічна комісія парткому військово-патріотичним вихованням займається слабо. І ось найприкріший факт — в такому великому інституті, як наш, досі немає кімнати (не говорю вже про музей) бойової й трудової слави. Є вони в кожній сільській початковій школі, де навчається по півтора десятка дітей, а в нашому інституті нема.

— Можливо, створення ради ветеранів війни, праці і Збройних Сил допоможе активізувати цю роботу?

— Ми теж на це сподіваємось. Хоч рада створена тільки на початку лютого, це одразу надало військово-патріотичному вихованню, так би мовити, статусу обов'язковості й законності і (що дуже важливо) звітності. В раді — люди з великим досвідом, вмінням і, якщо хочете, життєвою мудрістю. Вони здатні зробити дуже багато, але звичайно, при всебічній підтримці ректорату, деканатів, кафедр, партійної, профспілкової, комсомольської організації.

Уроки
мужності—
героїчний
приклад
батьків

Іван — два серця

Завершуючи надзвичайно складну операцію (осколок міни засів аж у мозочку) майстер черепної хірургії професор Ундіріч сказав:

— Ну, якщо в цього Івана два серця, то — житиме.

Ці слова почули сестри, і коли солдат, всупереч усім сумнівам вижив, то його вже ніхто не називав інакше, ніж «Іван — два серця». Тим часом, прізвище в нього було легендарне — Іван Тимофійович Добрик. Його снайперська гвинтівка з написом: «Лучшему снайперу — истребителю Ленинградского фронта И. Т. Добрику от члена Военного Совета фронта А. А. Жданова. 22.02.1942 г.» і досі знаходиться в музеї оборони міста над Невом, як один з найдорожчих експонатів війни, яким знищено 302 гітлерівці. І це, зауважте, менше, ніж за рік війни, бо почав снайперувати в сорок першого, а влітку сорок другого вже був важко поранений і більше його на фронт не пустили.

Іван Добрик був снайпером, як говорять, від бога. Йому не треба було проходити школу маскування, таку необхідну кожному новачкові, — це в ньому жило від природи, не треба було навчатися поводженню з оптичним прицілом — він його освоїв самотужки і з першого разу. Мав таке точне око, що міг впровадити стріляти на сто метрів і не випустити кулі з копійчаної монети. А ще він володів мистецтвом терпіння.

— Я, — говорить Іван Тимофійович і зараз, — запровадив би для снайперів спеціальний орден Великої Терпіння.

Одного разу у нього була дуель з німецьким асом, що тривала кілька днів. Німець зарисав під бетонним стояком у залізничному насипі.

Дуже зручна позиція, з якої міцно дошкуляв нашим. Пробували його і з кулемета, пробували й мінометами. Втихне ніби, а тільки хто необережно звівся чи пробіг відкритою місциною, сразу — постріл.

Викликали Добрика:

— Нема жити відгада...

Іван Тимофійович приїхав на нічний. Зранку до вечора — жодного пострілу. Тільки вивчав, тільки чекав, коли той втратить пильність. Одного побоювався: якщо снайпер прорив собі вихід на другий бік насипу, то його нічим не вб'єш, а якщо буде вилазити через той отвір, з якого стріляв, то той вже до чекатиметься своєї хвилини.

На п'ятий день, дочекавшись легкого сутінків, німець почав вилазити. Він і не здогадувався, що на нього чатують, і подумав, очевидно, що приєднати, що вже не відстануть його о такий порі. І прорухнувся. Добрик вицілює його і в напівтемряві.

Доглядала легендарного снайпера в госпіталі медична сестра, молоденька і гарна, яка і стала потім його дружиною. В блокаде в Ленінграді молоді Добрики стали комуністами, одержали свої нагороди — ордени Леніна і Червоного Прапора, вона бойову медаль. Кожного року на День Перемоги їдуть до Ленінграда зустрічатися з фронтowymi товаришами, розповідають про синів, яких виростили троє, про мирні свої діла. Олександр Дем'янів до прінс була медсестрою, а Іван Тимофійович — мулярем і пасічником.

Якщо вам заховається познайомитися з цими прекрасними людьми, то вийдіть за Воронівську в селі Кудлях. Там їх знає старе і мале.

Каска

А ця історія — з біографії зчителя Григорія Івановича Еанова, який зараз живе в Вінниці, а все життя навчав дітей у селі Поринку Хмельницького району. Поча-

ток війни він зустрів кулеметником в Одесі. В бою під Додінією його врятувала від смерті сталава каска. Мінометний осколок ударив біля лівої скроні,

розчерепив каску, Григорій Іванович довго лежав непритомним, а коли його підібрали наші, відправили морем на лікування в Сочі, каска якимось дивом не загубилась і тільки тоді він побачив, чим їй завдячує. Природно, що молодий солдат не хотів розлучатися зі своєю рятівницею, відправляючись на фронт знову. Але начальник госпіталю умовив:

— Старшина в тебе її все одно відбере, а я, може, здам у якийсь музей.

Поки солдат ішов через бої, через полон, поки брав Берлін, було в нього кілька насок і про ту, першу, забувся.

І тільки минулого року згадав раптом. «А що як вона збереглась? Це ж цікаво».

Вивітрилась з пам'яті назва госпіталю, пам'ятав тільки, що стояв той напроти здравниці наркомату внутрішніх справ. «Написати б!

Але куди?»

Думає, думає і відправив прямо на Сочі, будь-якому листоноші з проханням процитувати й однести до якого-небудь музею. Якщо така каска є, то музейні працівники неодмінно звернули на неї увагу.

І що ви думаєте?

Надійшла відповідь від директора Сочинського історико-краєзнавчого. «А ми думали, що це каска безіменного солдата. Так усім і говорили про неї. Велике спасибі, що ви знайшли і обізнали. Нема сумніву, що це ваша рятівниця. Пролом на тому самому місці і саме такий, як ви пишете. А приніс вашу каску справді керівник госпіталю — на жаль, не записали якого. Надішліть свою фотографію, і свої солдатські спогади, вони теж стануть експонатами».

Фотознімок тієї каски тепер займає чільне місце в сімейному альбомі Банових.

Людина з легенди

Після одного бою, що відбувся в грудні сорок четвертого року поблизу прикордонного міста Чоп, наступаючі підрозділи 18 армії знайшли закривавленого бійця. Коли його доставили в польовий госпіталь і промили рани, то виявилось, що в нього відсічено кінець носа, раковини вух, спеціальним інструментом вирізано в язичку 2,5 на 2 сантиметри. Це були незапам'ятні сліди вишуканих катувань.

Коли боєць прийшов до свідомості і зміг писати, встановили його прізвище Бетюк Олексій Миронович з села Бернашівки Могилів-Подільського району Вінницької області. Незадовго перед боєм він пішов у розвідку і був схоплений фашистами. Мучили його цілу ніч, щоб вивідати, які сили і засоби сконцентровані на цьому напрямку. Олексій мовчав, і тоді німці вдарили до наруги. Спотвореного, закривавленого врешті-решт повели на розстріл, і тільки якимось дивом під час артилерійського, коли конвой, налякавшись, поспішав на землю, Олексій утік. Цілий номер нашої армійської газети був присвячений його подвигам. Бетюка нагородили орденом Червоної Зірки. Через багато років у листі до свого сина академік Сохмлинський напише: «Я бачив Олексія Бетюка в госпіталі. Ми лежали з ним майже поряд. Ось тобі ще один ясний злет людини до вершин духовної краси».

Академік знав тільки про військовий подвиг солдата, але не менш мужнім було й подальше його життя. Каткування не минули безслідно. В Олексія Мироновича був істеричний невроз. Силились страхотні жахи, схоплювався серед ночі і ламався у вікна — атакував невідомого ворога. Десять років не розмовляв — віднялася мова. Та ще й укорочений язик. На ніч просив дружину прив'язувати до ліжка, щоб схоплюючись,

не міг налякати дітей. Про це, звичайно, ніхто не знав. Беселого, усмішливого чоловіка любили діти — працював у школі тепличним, робив парті, стільчики, навчальні посібники, посадив біля школи великий сад. Теж разом з дітьми. Діти його, власне, й вилікували. Одного разу вчителька розповідала, як його катували фашисти. — про це було написано в багатьох книжках і газетах — і одне, маля раптом запитало Олексія Мироновича, котрий саме знаходився в класі:

— Дядьку Оленко! А вас дуже боліло?

— Да! — сказав він несподівано для себе самого і зазмер, а потім сховився на ноги, вибіг на вулицю і кричав: «Да! Да! Да!» Люди, почувши, дивувалися: «Що з ним?» А той дийшло:

— Чувте? Оленка заговорив!

Знову навчався рідної мови, як мала дитина. «О-лю! — до доньки. — Га-н-но!» — до дружини. Освоїв, які тільки можна, сільські ремесла — стругати, тесати, вирізувати з дерева, плести кошики, в'язати сіті, фотографувати, шити, перекидати будинки, але не став заробітчаном — багато років був, як тут жартують, «президентом» Бернашівки, себто, головою сількому, бо село маленьке і сільради нема, на старості літ подав заяву в партію.

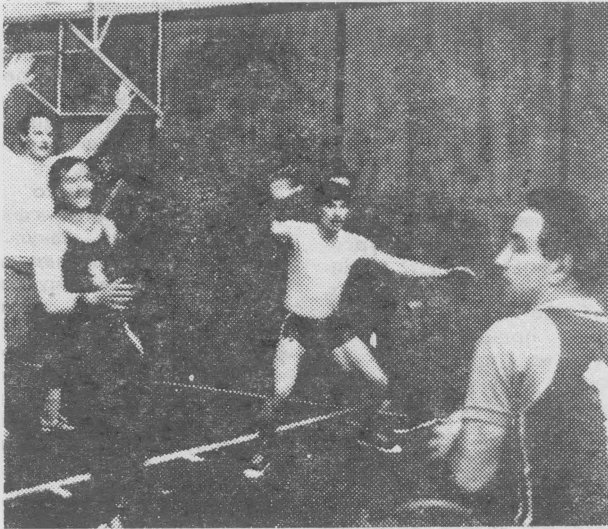
— Іздаті до мене письменники, журналісти, режисери, розпитуйте про життя і майже ніхто не сумнівається, що я комуніст.

В. ІВЧЕНКО.

УТОЧНЕННЯ

Автор віршів «Непритулюється...» і «Я родився в Сибірі» (№ 6 газети) — Б. Земляков, доцент кафедри теоретичної механіки.

Спорт

Сила, мужність, винахідливість і спритність зароджуються у спортивному суперництві.

Фото Р. Кутькова.

СВІТЛОФОР

Сучасну цивілізацію часом називають автомобільною. І в цьому ми переконуємося все частіше, хоча не завжди усвідомлюємо, яке місце займає автомобіль у житті суспільства, який вплив робить на формування духовної та соціальної сфери. Статистика свідчить: в країні сьогодні понад 13 млн. автолюбів і близько 20 млн. власників мотоциклів, моторолерів, мопедів.

Для їх обліку і виявлення технічного стану машин в країні щорічно з 1 січня по 1 серпня проводиться технічний огляд, усі, хто має транспортні засоби — автомобілі та мотоцикли, повинні представити їх в державтоінспекцію.

При проходженні техогляду, крім цього, треба пред-

БЕЗ ПЛАМОК!

тавити технічний паспорт на транспортний засіб, квитанції про сплату за техогляд (1 крб. — за мотоцикл і причеп, 1 крб. 50 коп. — за автомобіль); квитанції про сплату податку (із власників автомобіля — 25 коп. з однієї кіньської сили, мотоцикла — 15 коп.).

Власники транспортних засобів представляють машини на огляд в ДАІ за місцем їх реєстрації. Якщо транспортний засіб зареєстрований в іншій області, а знаходиться на тимчасовому обліку в ДАІ за місцем проживання чи ним управляє інша особа по довіре-

ності, то машину можна представляти на техогляд в ДАІ за місцем тимчасового обліку.

На несправний автотранспорт в указаний термін представляються тільки вище названі документи і квитанції про сплату.

За несвоєчасне представлення автотранспорту на технічний огляд його власники підлягають адміністративному покаранню.

В СЕМЕНЮК, старший державтоінспектор Ленінського РВВС, капітан міліції.

Редактор А. ЗАБЛОЦЬКИЙ.